

Ba thập kỷ sau khi Liên Xô sụp đổ, thế giới dường như đã kết thúc. Tại Trung Quốc, M phải đối mặt với một thế giới rất lớn và khao khát trở thành số một. Quan hệ kinh doanh và lợi nhuận, những cái trục này giúp công cụ mới quan hệ, đã trở thành cái đầu cạnh tranh.

Cuộc chiến tranh mới chỉ là một phần trong cuộc cạnh tranh giữa M và Trung

Quốc hiện nay. Mỹ và Trung Quốc đang cạnh tranh với nhau trên mọi lĩnh vực, từ chốt bán đũa sắt thép, từ các bộ phim bom tấn đến thám hiểm mặt trăng. Hai siêu cường này từng tìm kiếm một thế giới mà đôi bên cùng có lợi. Tuy nhiên, ngày nay, chiến tranh đang nở rộ đòi hỏi một bên phải thất bại - theo đó, Trung Quốc luôn phải tuân thủ mệnh lệnh của Mỹ hoặc một nước Mỹ khiếm nhã phải rút lui khỏi khu vực Tây Thái Bình Dương. Đó là chiến tranh kinh tế mới mà nó đó không có ngừng chiến tranh.

Như đã giới thiệu trong một báo cáo đặc biệt của nhóm tác giả, mối quan hệ giữa 2 siêu cường đã trở nên tồi tệ. Mỹ phản nản rằng Trung Quốc đang gian lận để vươn lên qua việc áp dụng công nghệ, chiếm giữ Biển Đông và bắt nạt các nền dân chủ như Canada và Thụy Sĩ. Trung Quốc đang trở thành mối đe dọa đối với nền hòa bình toàn cầu. Trung Quốc bắt giữ gia đình mẹ giành lợi vị trí xướng đáng ở châu Á và nới lỏng rằng một nước Mỹ một mặt và ghen tị sự ngạo mạn của trí tuệ của họ bởi nước Mỹ không thể chấp nhận việc vượt qua mình bị suy giảm.

Khả năng xảy ra thảm họa đang hiện ra. Dấu hiệu Kaiser, nước Đức đưa thế giới vào chiến tranh; Mỹ và Liên Xô đua nhau với cuộc chiến tranh hạt nhân một mặt một mặt còn. Ngay cả khi Trung Quốc và Mỹ ngừng xung đột, thế giới vẫn phải chịu ảnh hưởng của việc tăng trưởng chậm lại và các vấn đề bất ổn lợi không được giải quyết do thiêu sự hợp tác.

Cả hai bên đều cần phải tìm cách an toàn hơn, nhưng cũng phải học cách sống chung trong một thế giới mà mức độ tin cậy không cao. Nhưng ta không nên nghĩ rằng có thể đột ngột điểu này một cách dễ dàng hoặc nhanh chóng.

Tham vọng của Mỹ là ngăn chặn Trung Quốc, như họ từng làm và thành công đối với Liên Xô. Mọi công nghệ của Mỹ không chỉ là Huawei, công ty cung cấp thiết bị viễn thông 5G mới bắt đầu chặn thông qua các siêu lĩnh vực, mà là gần như tất cả các công nghệ của Trung Quốc. Tuy nhiên, đối với Trung Quốc, những rủi ro mang lại là rất nghiêm trọng, và các nhà hoạch định chính sách đang tìm cách tránh né chúng. Các chuỗi cung ứng toàn cầu có thể được điều chỉnh để không cần đến vai trò của Trung Quốc, nhưng điều này sẽ rất tốn kém. Kim ngạch thương mại giữa Mỹ và Liên Xô cuối những năm 1980 đạt 2 tỷ USD/năm; trong khi đó, kim ngạch thương mại giữa Mỹ và Trung Quốc hiện nay đạt 2 tỷ USD/ngày. Trong các lĩnh vực công nghệ quan trọng như sản xuất chip và 5G, thất bại để nói thương mại kết thúc cho nào và an ninh quốc gia bắt đầu ở đâu. Nền kinh tế của các đồng minh của Mỹ ở châu Á và châu Âu phụ thuộc vào thương mại với Trung Quốc. Chỉ có một mối đe dọa rõ

ràng mới có thể thuyết phục các nước này cắt đứt quan hệ với Trung Quốc.

Sẽ là không khôn ngoan nếu M buông tay. Không có quy luật vật lý nào nói rằng điểm toán lượng tử, trí tuệ nhân tạo và các công nghệ khác phải do các nhà khoa học có quyền tự do quyết định bất khóa. Chủ tịch Tập Cận Bình đã tái khẳng định quyền kiểm soát của đảng và bắt đầu triển khai sức mạnh của Trung Quốc ra toàn thế giới. Một phần vì lý do này mà một trong số rất ít điều được đảng thuôn của cả đảng Cộng hòa lẫn đảng Dân chủ là M phải hành động chống lại Trung Quốc. Nhưng bằng cách nào?

Trước tiên, M phải ngưng ngay việc tiếp tục làm suy yếu sức mạnh của mình, thay vào đó là phải xây dựng sức mạnh. Do ngấm di căn có ý nghĩa rất quan trọng đối với sự đổi mới, nên việc Chính quyền Trump đang rào cản đối với ngấm nhập cộng hợp pháp là hành động tiếp hại mình. Tiếp tục, việc chính quyền thông xuyên chế bài bắt kỹ ngành khoa học nào không phù hợp với chương trình nghị sự và có ý định cắt giảm tài trợ khoa học (may mắn là Quốc hội không chấp thuận điều này) cũng gây tác động ngược lại.

Một trong những thách thức khác nằm ở các liên minh của M cũng như các thế lực và chu kỳ mới mà M thiết lập sau Chiến tranh thế giới thứ 2. Việc ngấm của Trump đã coi thông các quy tắc thay vì ủng hộ và cũng có các thế lực, tôn giáo Liên minh châu Âu và Nhật Bản trong vấn đề thông mới thay vì hợp tác với họ để ép Trung Quốc thay đổi. Quyền lực cũng của M ở châu Á giúp trấn an các đồng minh, nhưng Tổng thống Donald Trump dường như không nhận thấy rằng quyền lực mềm cũng giúp củng cố các liên minh.

Tiếp tục như việc tiếp trung vào sức mạnh của mình, M cần tiếp cũng như khả năng quốc phòng. Vấn đề này liên quan đến quyền lực cũng vì Trung Quốc cũng đang tiến hành vượt trội, kể cả trong các lĩnh vực mới như vượt trội và không gian mạng. Những điều đó cũng có nghĩa là tạo ra sự cân bằng giữa việc bảo vệ quyền sự hữu trí tuệ và duy trì dòng lưu thông của các ý tưởng, con người, vốn và hàng hóa. Khi các trường đại học và các chuyên viên máy tính của Thung lũng Silicon chấp nhận quy định mang tính giới hạn nhằm đảm bảo an ninh quốc gia, họ hoặc là ngây thơ hoặc là giả dối. Tuy nhiên, khi những nhân vật diều hâu quá khích đòi đóng cửa không cho các công dân và đầu tư của Trung Quốc vào M, họ đã quên mất rằng sự đổi mới của M phụ thuộc vào một mạng lưới toàn cầu.

Mỹ và các đồng minh có quy định hơn rộng lớn để đánh giá ai sẽ mua cái gì. Tuy nhiên, phương Tây bị quá ít và các nhà đầu tư và đối tác liên doanh đến từ Trung Quốc cũng như các quan hệ của họ với nhà nước. Việc suy nghĩ sâu hơn về những vấn đề được coi là nhạy cảm trong các ngành công nghiệp sẽ làm mất đi mong muốn cảm đoán mọi thứ.

Đôi phó với Trung Quốc cũng có nghĩa là tìm cách tạo niềm tin. Những hành động mà Mỹ cho là phòng thủ những trong con mắt của Trung Quốc có thể lại là hành động gây hấn nhằm kiểm soát Trung Quốc. Nếu Trung Quốc cảm thấy cần phải chống trả, thì một vài và thậm chí quân đội Biden cũng có thể đến đến sẽ leo thang. Học một cuộc xâm nhập Đài Loan có thể đến đến chiến tranh bởi sẽ giết chết và tàn phá dân tộc cho nghĩa thái quá của Trung Quốc.

Do đó, một hệ thống phòng thủ mạnh mẽ hơn đòi hỏi phải có một chương trình nghị sự khuyến khích thói quen làm việc cùng nhau khi mà Mỹ và Liên Xô vừa đàm phán về việc cắt giảm vũ khí, vừa đe dọa hủy diệt lẫn nhau. Trung Quốc và Mỹ không phải nhút nhát với kết luận rằng họ sống theo các quy tắc là vì lợi ích của mình. Không thiêu các dự án để cùng nhau thúc đẩy, chẳng hạn như vấn đề Triều Tiên, các quy tắc về không gian và chiến tranh mạng và nếu ông Trump chấp nhận thì đó là việc chúng bị đối kháng.

Một chương trình nghị sự như vậy đòi hỏi phải có một thuật quản lý nhà nước và tầm nhìn. Ngay bây giờ những thứ này đang thiêu. Trump chấp nhận giá trị toàn cầu, và lý do của ông là nước Mỹ đã mất một vài vị trí đóng vai trò là sen đầm thế giới. Trong khi đó, Trung Quốc có một vài chủ tịch nước muốn sẽ dùng gìc mà với một quốc gia với để làm lý do để biến mình kiểm soát tất cả mọi thứ. Ông ta nghĩ về định của một hệ thống coi sẽ tham gia của cựu Tổng thống Mỹ Barack Obama như một thứ để khai thác. Các nhà lãnh đạo tương lai có thể chỉ mà hơn với sẽ cũng tác đã được khai sáng, nhưng không có gì để bắt đầu.

Ba thập kỷ sau khi Liên Xô sụp đổ, thời điểm đến các đã kết thúc. Tại Trung Quốc, Mỹ phải đối mặt với một đối thủ rất lớn và khao khát trở thành sẽ mất. Quan hệ kinh doanh và lợi nhuận, những cái trước đây giúp cũng có mọi quan hệ, đã trở thành cái để cạnh tranh. Trung Quốc và Mỹ rất cần tạo ra các quy tắc để giúp quản lý thời kỳ mà sẽ cạnh tranh giữa các siêu cường đang tiến triển nhanh chóng. Những lúc này, cả hai đều xem các quy tắc là những thứ để phá vỡ.

Theo [The Economist](#)

Tr n Quang (gt)